

एकैकस्य एकैकेन ॥ ५१ ॥ ५२ ॥ क्षमक्षमस्व ॥ ५३ ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥ कस्माद्दर्मोस्तिकर्तृषु तदाविधिनिषेधकथाव्यवस्थादिति भावः ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ५९ ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥ ६३ ॥ सुतेन नष्टेन दुष्टेन वा ॥ ६४ ॥
वध्यंते युगपत्केचिदेकैकस्य नचापरे ॥ कालोदहति भूतानि संप्राप्याग्निरिवेधनं ॥ ५१ ॥ नाहंप्रमाणं नैव त्वमन्योन्यं कारणं शुभे ॥ कालो नित्यमुपादत्ते सुखंदुः
खंचदेहिनां ॥ ५२ ॥ एवं वसेह सस्नेहायथाकाममहिंसिता ॥ यत्कृतं तत्तु मेक्षांतं त्वंच वैक्षमपूजनि ॥ ५३ ॥ पूजन्युवाच ॥ यदिकालः प्रमाणं तेन वैरं कस्यचिद्
वेत् ॥ कस्मात्त्वपचितियांति बांधवा बांधवैर्हतैः ॥ ५४ ॥ कस्माद्देवासुराः पूर्वमन्योन्यमभिजग्निरे ॥ यदिकालेन निर्याणं सुखंदुःखं भवाभवौ ॥ ५५ ॥ भिषजो
भैषजं कर्तुं कस्मादिच्छंति रोगिणः ॥ यदिकालेन पच्यंते भेषजैः किंप्रयोजनं ॥ ५६ ॥ प्रलापः सुमहान् कस्मात्क्रियते शोकमूर्छितैः ॥ यदिकालः प्रमाणं ते कस्मा
द्दर्मोस्तिकर्तृषु ॥ ५७ ॥ तव पुत्रो ममापत्यं हतवान्सहतो मया ॥ अनंतरं त्वया हंच हंत व्याहिनराधिप ॥ ५८ ॥ अहं हि पुत्रशोकैर्न कृतपापात्तवात्मजे ॥ यथा त्व
या प्रहर्तव्यं तथा तत्त्वं च मे शृणु ॥ ५९ ॥ भक्षार्थं क्रीडनार्थं च नरावांश्छंति पक्षिणः ॥ तृतीयो नास्ति संयोगो बंधवधादृते क्षमः ॥ ६० ॥ बंधवंधवभयादेते मोक्षतंत्र
मुपाश्रिताः ॥ मरणोत्पातजंदुःखं प्राहुर्वेदविदो जनाः ॥ ६१ ॥ सर्वस्य दयिताः प्राणाः सर्वस्य दयिताः सुताः ॥ दुःखादुद्विजते सर्वः सर्वस्य सुखमीप्सितं
॥ ६२ ॥ दुःखं जरा ब्रह्मदत्तदुःखमर्थविपर्ययः ॥ दुःखं चानिष्टसंवासो दुःखमिष्टवियोजनं ॥ ६३ ॥ बंधवंधवकृतदुःखं स्त्रीकृतं सहजं तथा ॥ दुःखं सुतेन सततं ज
नान्विपरिवर्तते ॥ ६४ ॥ न दुःखं परदुःखे वै केचिदादुर्बुद्धयः ॥ यो दुःखं नाभिजानाति स जल्पति महाजने ॥ ६५ ॥ यस्तु शोचति दुःखार्तः सकथं वक्तुमुत्सहेत् ॥
रसज्ञः सर्वदुःखस्य यथात्मनितथापरे ॥ ६६ ॥ यत्कृतं ते मयाराजं स्वयाचममयत्कृतं ॥ न तद्वर्षशतैः शक्यं व्यपोहितुमरिंदम ॥ ६७ ॥ आवयोः कृतमन्योन्यं पु
नः संधिर्न विद्यते ॥ स्मृत्वा स्मृत्वा हिते पुत्रं न वं वैरं भविष्यति ॥ ६८ ॥ वैरमंतिकमासाद्य यः प्रीतिकर्तुमिच्छति ॥ मृन्मयस्येव भग्नस्य यथा संधिर्न विद्यते ॥ ६९ ॥
निश्चयः स्वार्थशास्त्रेषु विश्वासश्चासुखादयः ॥ उशनाचैव गाथे द्वे प्रल्हादाया ब्रवीत्पुरा ॥ ७० ॥ ये वैरिणः श्रद्धयते सत्ये सत्ये तरेपि वा ॥ वध्यंते श्रद्धधानास्तु मधु
शुष्कतृणैर्यथा ॥ ७१ ॥ न हि वैराणि शाम्यंतिकुले दुःखगता नि च ॥ आख्यातारश्च विद्यंते कुले वै धियते पुमान् ॥ ७२ ॥ उपगृह्यतु वैराणि सांत्वयंति नराधिप ॥
अथैनं प्रतिपिपंति पूर्णघटमिवाश्मनि ॥ ७३ ॥ सदानविश्वसेद्राजा पापं कृत्वेह कस्यचित् ॥ अपकृत्य परेषां हि विश्वासादुःखमश्नुते ॥ ७४ ॥
॥ ६५ ॥ ६६ ॥ ६७ ॥ कृतं अलं पर्याप्तं सख्यमिति शेषः ॥ ६८ ॥ ६९ ॥ ७० ॥ वैरिणः वाक्ये इति शेषः ॥ शत्रुणादर्शितं पुरः स्थितं मधुश्रद्धधानाः शुष्कतृणैश्छन्ने प्रपाते यथापतितं दृष्टेने इत्यर्थः ॥ ७१ ॥ ७२ ॥ ७३ ॥ ७४ ॥